అసూయ

హైమవతి పూర్ణచంద్రరావుగారి భార్య. పూర్ణచంద్రరావుగారంటే మేం చెన్నపట్నంలో అద్దెకున్న యింటికి యజమాని అన్నమాట. వాళ్ళు ముందు బంగాళాలోనూ, మేము వెనకాల ఔట్ హౌస్‌లోనూ ఉండేవాళ్ళం.

హైమవతి మాటకదూ చెపుతున్నాను? అప్పుడావిడికి పాతికేళ్ళుంటాయి. కాని ఇంకా పిల్లలు పుట్టలేదు. ఐతేం, పిల్లలు లేరుకదా అని హైమవతికి కాలక్షేపానికి లోపంలేదు. వాళ్ళకి టైగర్ అని ఓ కుక్క ఉండేది. ఆవిడకా జాగిలం పదిపిల్లల పెట్టు. హైమవతి ఆ కుక్క విషయంలో తీసుకున్న శ్రద్ధ ఇంతా అంతా కాదు. రోజూ సబ్బుతో తోమి బాత్ ఇస్తోండేది. మాంసం కొని వేయిస్తోండేది. కన్నబిడ్డను చూసినట్లు చూసేది. ఓ మనిషి ఓ జంతువుమీద ఇంత వాత్సల్యం చూపటం నాకు అబ్బురంగానే ఉండేది.

టైగర్ సంరక్షణకు పోగా మిగిలిన కాలం ఆవిడ ముస్తాబు చేసుకోటానికి సరిపోయేది. ముస్తాబంటే ఆషామాషీ సంసారపక్షం ముస్తాబుకాదు 'ఐటచ్'లూ, 'నెయిల్ పోలిష్'లూ, 'లిప్‌స్టిక్'లూ, 'స్నో'లూ, వాసన నూనెలూ-ఇవన్నీ ఆవిడ నిత్యం వాడేది. ఆ పెదిమల పెయింటూ, గోళ్ళ రంగూ వగైరా వేషమంతా చూస్తే మా రాజ్యానికి ఎందుకూ చేతగాని కిట్టేది కాదు. "రోజూ బీచ్‌కి వెళ్ళి రావటానికి, రంగస్థలాన్ని ప్రవేశించబోయే కథా నాయికకు మల్లే ఇంత వేషమెందుకండీ. యీవిడకి?" అంది, ఓనాడు నాతో. మరోనాడు, "అందమనేది సహజంగా ఉండాలిగాని, అవీ ఇవీ పూసుకుంటే వస్తుందా?" అని విమర్శించింది.

హైమవతి మా రాజ్యం అనుకున్నంత అనాకారికాదు; తానను కున్నంత సుందరీకాదు! ఆమెకు తాను చాలా అందమైనదానిననే అభిప్రాయ

ముందేవని ఆ రోజుల్లో ఆవిడ వయ్యారం చూసినవాళ్లకీ, ఆ కబుర్లు విన్న వాళ్ళకీ తెలుస్తూనే ఉండేది.

పూర్ణచంద్రరావుగారు రోజూ ఆఫీసునుంచి తిరిగివచ్చే వేళకి ఆమె ముస్తాబై సిద్ధంగా ఉండేది. ఆయన రావటంతోనే, పైగర్ని కార్లో కూచోపెట్టుకుని ఇద్దరూ బీచ్‌కి వెళ్లిపోయేవారు. యిలా ఉండగా బకాయిపడ్డ శిస్తులు వసూలు చేసుకోడానికి పూర్ణచంద్రరావుగారు ఊరువెళ్లి పదిహేను రోజులుదాకా తిరగ రాలేదు. ఆలోపుగా ఇక్కడో చిత్రం జరిగింది.

ఇప్పుడు భర్తకోసం కనిపెట్టుకో నక్కర్లేదు గనక హైమవతి ఇంకా ముందుగానే ముస్తాబై, నాలుగ్గంటలకే కారు బయిటకితీసి, పైగర్ని కూచోపెట్టుకుని స్వయంగా డ్రైవు చేసుకుంటూ బీచ్‌కి వెళ్లిపోయేది. ఆ వెళ్లడం వెళ్లి రాత్రి ఏ ఎనిమిదో, తొమ్మిదో ఐతేగాని తిరిగి ఇంటికి చేరుకునేది కాదు. మా రాజ్యం, "ఏమండీ, యీవిడ యిలా ఒక్కర్తీ ఘంటల తరబడిని ఎక్కడెక్కడో షికార్లు కొట్టిరావటం ఏమిటండీ?" అంది. మా ఆవిడ 'దిష్టి' తగిలిందా అన్నట్లు హైమవతి బీచి షికార్లు హఠాత్తుగా ఆగిపోయాయి. ఐదోనాడు కాబోలు ప్రొద్దుక్రుంకకుండానే ఆవిడ ఇంటికొచ్చేసింది. కారు షెడ్డులో పెట్టేసి చరచరా బంగాళాలోపలికి వెళ్లిపోయింది. మా రాజ్యం "ఏంచెప్మా, ఇంత పెందరాళే వచ్చేసేంది?" అని ఆశ్చర్యపోతోంటే, లోపలనుంచి హైమవతి భయంతో వణికే గొంతుకతో, "రాజ్యంగారూ, ఓమాటిలా వస్తారా?" అని పిలిచింది. మా ఆవిడ వెళ్ళి అట్టే కూమనిపోయి ఎంతకూ రాకపోవటం, పిల్లలు అన్నాలకు గోల ప్రారంభించటం జరిగి, 'ఇంక రావలసింద'ని నేనే పెద్దపిల్లద్వారా రాజ్యానికి కబురు పెట్టాను. రాజ్యం ఇంట్లో అడుగుపెడుతూ, "ఇలాంటి దేదో జరుగుతుందని నేను మొదటే అనుకున్నాను" అంది.

మా ఆవిడ మొదట ఏమనుకుందో, ఆ అనుకున్నలాంటిది ఆనాడేమ జరిగిందో మాత్రం నాకు కొంతసేపటివరకూ తెలియలేదు. చివరికి తేలిన దేమిటంటే హైమవతి ఆ సాయంత్రం బీచ్‌కివెళ్లినప్పుడు, ఇంకొకడెవడో ఓ పెద్దకార్లో వచ్చి, ఈవిడ కారువెంట పడ్డాడుట! వాడు తనను అలా అనుసరించి రావటం ఈమెకు అనుమానం కలిగించి ఈవిడ తనకారు కాస్త జోరుగా నడిపించిందట. అప్పుడు వాడుకూడా స్పీడు ఎక్కువచేసి, కూడా

వెనక్కాలే వచ్చాట్ట! ఈవిడ దాంతో హడిలిపోయి, ఓ చిన్న సందులోకి తనకారు మళ్ళించి తప్పించుకుని వచ్చేసిందట.

"వాడుకూడా తనకారు సందులోకి మళ్ళించలేదన్న మాట ?"

ఈ మాట నే ననేసరికి మా రాజ్యం, పిల్లలకు కంచాలు పెడుతూ న్నది మానేసి, వాడు తన కారును సందులోకి ఎందుచేత మళ్ళించలేదో కనుక్కోడానికంటూ హైమవతి దగ్గరకు పరుగెత్తుకెళ్ళింది. మరి కాస్సేపటికి తిరిగివచ్చి, "వాడుకూడా తనకారును సందులోకి మళ్ళిద్దామనే అనుకున్నాడు కాని, అది ఆ సందు పట్టనంత పెద్దకారట. ఆవిడాకారు పేరేమిటో కాని చెప్పింది. మరిచిపోయాను. చాలా ఖరీదైనదట ఆకారు. పదహారువేలదాకా ఉంటుందదంది. అలాంటివి మద్రాసు మొత్తంమీద మూడోనాలుగో మాత్రమే ఉన్నాయిట" అంది.

మా ఆవిడ చెప్పిందాన్నిబట్టి అది రోల్సురాయిస్ కారని నేనూహించుకోకలిగాను. అలాంటి కార్లు ఓ డాక్టరుకీ లాయరుకీ ఉన్నాయి. ఓ చెట్టియారుకి కూడా ఉంది. అలాంటి కార్లో జమీందారొకడు వెడుతూండడం చాలామాట్లు చూశాను.

హైమవతి తనకు భయంగా ఉందనీ ఒంటరిగా పడుకోలేననీ అనటం వల్ల మా రాజ్యం ఆఖరివాణ్ణి తీసుకువెళ్ళి ఆ రాత్రి ఆవిడకు సాయం పడుకుంది. నేను ఆరుబయట క్యాంపుకాట్టుమీద పడుండి, ఆ సాయంకాలం బీచ్‌లో హైమవతిని అలా వెంటాడి వచ్చిన వాడెవడై ఉంటాడా అని ఆలోచించటం మొదలెట్టాను. వాడు ఆ నలుగురిలో ఎవడైయుంటాడు? నామటుకి ఆ నలుగురూ ఘరానా మనుషులే అనిపించింది. ఇంతకీ హైమవతి అనవసరంగా భయపడిపోయి, వాడిదార్ని వాడు వస్తోంటే తనకోసమే అని అపోహపడిపోయి, బాధపడుతుందేమో ? వాడోవేళ దుర్మార్గబుద్ధితోనే వచ్చినా అంత పబ్లిగ్గా వెంటాడి ఏంచేద్దామని ? ... ఇలా ఆలోచిస్తోంటే నాకు నిద్రపట్టేసింది.

మర్నాడు ఆదివారం. నేను తీరికగా దంతధావన చేస్తోంటే మా రాజ్యం—

"ఏంచేస్తే బాగుంటుందండీ ?"

"ఏ విషయం ?"

"హైమవతమ్మ మాట."

"చెయ్యటాని కేముంది? పూర్ణచంద్రరావుగారొచ్చేదాకా ఈవిడ బీచ్ మానేస్తే సరి"

ఈ ఆలోచనతో హైమవతికూడా ఏకీభవించింది. ఇంక ఆ సంగతి వదిలేశాం. మధ్యాహ్నం భోజనం అయాక నేను వాలుకుర్చీలో నడుంవాల్చే సరికి కునుకుపట్టింది వరహా కిమ్మత్తయిన కునుకది ఐతేం. మా రాజ్యం హైమవతీ వచ్చి లేపేశారు.

"ఏమండోయ్, వాడేట! వచ్చాడు. ఎలా కనుక్కున్నాడో కాని యేకంగా యింటికే వచ్చాడు దుర్మార్గుడు."

"ఎవడు?" అంటూ నేను ఉలిక్కిపడి లేచి బయటకొచ్చి చూచే టప్పటికి, మా బంగాళాముందు కారొకటి కనపడింది. అది రోల్సురాయిసే. అందులో నే ననుకున్న లాయరూ, డాక్టరూ, చెట్టియారుగాక నాలుగో వాడైన జమీందారుగారు కూచుని ఉన్నారు. నేను లోపలికొచ్చేసి, కర్తవ్య మేమిటని ఆలోచిస్తున్నాను. హైమవతి కళవళ పడిపోతోంది. ఆవిడకు ముచ్చెమటలూ పోసేశాయి. మా రాజ్యం నా చేతికర్ర పట్టుకొచ్చి నాప క్కన పెట్టింది. తాను చీపురుకట్ట పట్టుకుంది.

"ఆయన నిజంగా ఏదో దుర్మార్గబుద్ధితో వచ్చాడంటావా?"

"ఇంకా సందేహ మేమిటి?"

నేను ఏంచెయ్యాలో పాలుబోక కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూంటే జమీందారు కారుదిగి, అటూ ఇటూ చూస్తూ, సందేహిస్తూ మెల్లిగా బంగా ళాదగ్గిర కొచ్చాడు గుమ్మంవద్ద ఆయనకు ఎవరూ ఎదురుకాలేదు. ఆయన తిన్నగా హాల్లోకి వెళ్ళటం చూశాను. నేను అలా ఆలోచిస్తూ నిలబడిపోడం హైమవతికి నచ్చలేదు. ఆవిడకు ఉన్నట్టుండి తటాల్న ఓ ఆలోచన తట్టింది.

"అన్నగారూ, నేను వెళ్ళి వాడితో మాట్లాడతాను. మీరు వెనకాల కాచుకుని ఉండండి. వాడి నోటమ్మట తప్పుమాట ఏదైనా వచ్చిందా ముందుకు రండి."

హైమవతి ఇలా మాతో చెప్పి, ధైర్యంగా హాల్లోకి వెళ్ళింది. మా రాజ్యం, "రండి. అలా చూస్తారేం?" అంటూ నడిచింది. మంత్రముగ్ధుడికి మల్లే నే నామెను అనుసరించి వెళ్ళాను. చీపురుపుచ్చుకుని రాజ్యమూ, కర్ర పుచ్చుకుని నేనూ తలుపు వెనకాల రెండు పక్కలా కాచుకుని ఉన్నాం.

హైమవతి హాల్లో ప్రవేశించటం తడవుగా జమీందారు లేచి వినయంతో, "నమస్కారమండి."

"నమస్కారం! ఎవరు మీరు?"

హైమవతి దురుసుగానే అడిగింది. అతడు కొంచెం కంగారుపడి చేతులు నలుపుతూ.

"నిన్న సాయంకాలం బీచ్‌లో తమర్ని జారులో చూచినప్పుడే మనవి చేదామనుకున్నాను. కాని తమరు కారు ఆపేరేకాదు. తమ కారు నెంబరు నోట్ చేసుకుని పోలీస్‌కమీషనర్ ఆఫీసులో వాకబుచేసి తమ ఎడ్రసు కనుక్కున్నాను."

"ఎందుకని?"

"తమరు మరోలాగ అనుకోకపోతే మనవిచేస్తాను. నిన్న కార్లో చూచినప్పట్నుంచీ మనసు తిప్పుకోలేకపోతున్నాను."

హైమవతి ముఖం ఎర్రపడింది. మా రాజ్యం ఒక అడుగు ముందుకు వేసింది. నాకు "పదండి" అన్నట్లు సౌంజ్ఞ చేసింది. మరోక్షణంలో నేనూ మా రాజ్య ఆ హాల్లో ప్రత్యక్షమై యుండేవాళ్ళమే. కాని జమీందారు తాను చెప్పబోయింది. పూర్తిచేశాడు.

"ఎన్నాళ్ళనుంచో మీ వద్దనున్న జాగిలంలాంటి దానికోసం ప్రయత్నం చేశాను. దొరకలేదు. తమరు ఎంతవెల చెపితే అంతా ఇస్తాను. మీ జాగిలాన్ని నాకు దయచేయించండి."

హైమవతి ఆ హటపిని కుర్చీలో కూలబడి పోయింది. తాను కన్న బిడ్డకుమల్లే సాగుతోన్న టైగర్ని జమీందారు ఇవ్వమన్నందుకు ఆమె బాధ పడుతోందనుకున్నాను మొదట. ఒక్క నిమిషమయాక ఆవిడ ఉబ్బెత్తుగా లేచి, టైగరున్న చోటుకి చరచరా వెళ్ళింది. ఆ కుక్క మెడకి ఆవిడ గొలుసు వేసి లాక్కొచ్చి. "ఇదుగో తీసుకు వెళ్ళండి!" అంది.

జజమీందారు వికసించిన మొగంతో, "ధర సెలవిచ్చారు కాదు" అన్నాడు.

అందుకామె. "నాకు ఏమీ ఇవ్వక్కర్లేదు. తీసుకుపొండి. మళ్ళీ దీని మొహం నాకు కనపడకుండామాత్రం చెయ్యండి" అంటూ జేవురించిన

ముఖంతో తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది. టైగర్ జాలిగా హైమవతి వెళ్ళిన వైపు చూస్తూ, పెనుగులాడుతుంటే, జమీందారు దాన్ని లాక్కుపోయి కారు ఎక్కించాడు.

హైమవతి టైగర్ని ఎందుకలా ఇచ్చేసిందో కొంతసేపటికికాని మా కర్థంకాలేదు. అనాటివరకూ, ఆమె తాను 'భువనైక సుందరి'నని అనుకునేది. జమీందారు తన వెంటపడేది, తన అందాన్ని చూసే అనుకుంది. అందరు పతివ్రతలకు మల్లేనే అందుకామె బాధపడింది. సంగతి తెలిశాక, 'బ్రతుకు జీవుడా' అని సంతోషించి, 'కుక్కని ఇవ్వటానికి వీల్లేద'ని మంచిగా చెప్పి పంపించెయ్యవలసింది. కాని ఆమె అలా చెయ్యలేదు. ఆ జమీందారుణ్ణి ఆకర్షిస్తే తన సౌందర్యంగాక ఆ కుక్క అని తెలియడంతోనే టైగరంటే ఆమెకు గొప్ప అసూయ కలిగింది. దానిపైనగల ప్రేమంతా ఒక్కమాటుగా పోయి, ఆమె టైగర్ని చేతులారా ఇచ్చేసింది. ఇంక మళ్ళీ దాని మొహం కూడా కనపడరాదుట!

ఎంత అసూయ!